

Campbell McAlpine: Bibliai elmélkedés

A „bibliai elmélkedés gyakorlata” c. művéből

Dániel öntötte szavakba Istennek azon szavait, melyek a történelmet alakító és megváltoztató erős népre és gyülekezetre vonatkoznak:

„... de az Istenét ismerő nép erős lesz (kitart) és cselekszik. A nép értelmesebbjei sokakat belátásra bírnak (meggyőznek)...” (Dániel 11,32-33)

Isten Igéjén való elmélkedés az egyik legfontosabb út ennek az ismeretnek és megértésnek megszerzéséhez.

Az 1830-as évek elején az angliai Bristol városában Isten George Mullert (magyarosítva: Müller György) használta fel, hogy megszervezze az árvákról való gondoskodás programját. George Muller Istentől várta, hogy minden szükségét betöltse. Nem emberre tekintett, hanem Istenre. ..., és a George Muller „Otthonok” története Isten hűségének élő bizonyága lett. Élete, szolgálata és munkája ezrek számára jelentett buzdítást és áldást.

George Muller „Lelki eledel” című bizonyágtételében tanúskodott arról, hogy saját életében milyen nagy jelentősége van a bibliai elmélkedésnek. Ezt írja:

„Személyes csendességem ideje alatt elkalandozó gondolataim zaklattak. Isten megtanított arra az igazságra, hogy minden reggel elsődleges felelősségem az legyen, hogy a lelkem örvendezzen az Úrban. Elkezdtem elmélkedni az Igén, nem azért, hogy nyilvános szolgálatom, vagy az árvák számára üzenetet kapjak, hanem azért, hogy a saját lelkem táplálékhoz jusson... Azelőtt az volt a gyakorlatom, hogy reggelente az imádságnak adtam át magam. Most azonban beláttam, hogy a legfontosabb tennivalóm az, hogy Isten Igéje olvasásnak adjam át magamat, és hogy elmélkedjem rajta. Ezáltal a szívem megvigasztalódhat, felbátorodhat, figyelmeztetést, útmutatást kaphat, és így az Isten Igéjének segítségével megtapasztalhatom, hogy a szívem bensőséges kapcsolatba kerül az Úrral. Az eredmény mindig a következő: Néhány perc után lelkem bünvallásra, hálaadásra, közbenjáró imádságra, vagy könyörgésre buzdul fel, vagy hálaadás után, amint a vers következő szakaszához jutok, mindent az Ige vezetése szerinti imává fordítok magamért és másokért. Még ekkor is azt tartom azonban folyamatosan a szemem előtt, hogy elmélkedésem célja saját lelkem táplálása.”

Rendkívül érdekes, ahogy a Zsoltárok Könyve kezdődik:

„Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.” (Zsoltárok 1,1-3)

Már az első fejezetben láthatjuk a legfontosabb okát annak, hogy Dávid miért tudott olyan sokat befogadni Istentől. Imádata, istenismeretének mélysége és Isten útjainak megértése mind azt a vitathatatlan tényt bizonyítják, hogy Dávid megtanult elmélkedni Isten Igéjén.

Dávid feljegyzí, mi Isten biztosítéka azok számára, akik „elválasztják magukat a gonosztól”, és „Isten törvényében gyönyörködnek”. Ők boldogságot, termékenységet, jólétet nyernek, és annak bizonyosságát, hogy soha el nem múlnak.”

Még ha az elmélkedés a leggyümölcsözőbb módja is annak, hogy Istent megismerjük Igéje által, nem az egyetlen. Tévedés lenne azt mondani, hogy „Megvan a válasz..., az elmélkedés az!” A válasz lényeges része ugyan, de az is fontos, hogy hallgassuk, olvassuk, memorizáljuk, tanulmányozzuk, írjuk, énekeljük és mondjuk Isten Igéjét.

Elérkeztünk végül is a kérdéshez: „Mi az elmélkedés?”

Az elmélkedés az az áhítatos gyakorlat, melynek során a Szentírás egyik versének, vagy verseinek szavain tündünk befogadó szívvel, és hagyjuk, hogy a Szent Szellem az írott Igét használja, és élő Igeként alkalmazza belső lényünk számára. Az eredmény az isteni igazságban való részesülés, mely Istennek szóló válaszadáshoz vezet. Valaki a „lélek emésztőképességként” ábrázolta az elmélkedést.

Jeremiás próféta ezt írta: „Ha eljutott hozzám igéd, én megettem őket (eledelemmé vált), és igéd vidámsággá és szívbeli örömmé vált bennem...” (Jer. 15,16)

Úr Jézus azt mondta: „... azok a beszédek (rhéma), amelyeket nektek mondok, szellem és élet.” (János 6,63)

Tételezzük fel, hogy egy templomi szolgálat – gyülekezeti alkalom során jöttél Krisztushoz. Isten Szelleme meggyőződött arról, hogy bűnös vagy, és hallottad a nagyszerű hírt, hogy Isten szeret és Jézus meghalt érted. Egy „igen nagy és becses ígéret” (2. Péter 1,4) jelent meg előtted, mely lehet, hogy a János 3,36 volt: „Aki hisz a Fiúban, örök élete van.” Mi történt, amikor elhitted és bensődbe fogadtad ezt az Igét? Örök életet kaptál. Az örök élet része az isteni természetnek. Magából Istenből fogadtál el valamit. Nemcsak élet van az igazságban, hanem világosság is.

„ Igéid megértése világosságot ad (világít), és értelmessé teszi az együgyűeket.” (Zsoltárok 119,130)

Dávid azt mondja, hogy az Ige „megértése az, ami világosságot ad”. Ez nem csupán az igazságra történő rátekintés, az igazság csodálata, vagy az igazsággal való egyetértés, hanem annak befogadása.

Jézus mondta: „Ti vagytok a világ világossága”. (Máté 5,14) Egyre fényesebben és ragyogóbban sugározzuk a világosságot amint engedjük, hogy az Ige szava belépjen a szívünkbe, megvilágosítsa utunkat és legyen „mécses a lábunknak és ösvényünk világossága”. (Zsoltárok 119,105)

Az elmélkedés az Igén keresztül kapott kijelentés befogadása. Az életünket alapvetően megváltoztató és befolyásoló igazság, nem egyszerűen magyarázat, hanem olyan szellemi valóság, ami kijelentés alapján lesz a mienk.

Legtöbben emlékszünk azokra az igazságokra, amelyeket olvastunk vagy hallottunk egy szolgálatban és tudatában voltunk azok igazságának, mert a Bibliában vannak, de nem értettük meg őket a szívünkben. Aztán egy nap rácsodálkoztunk: „Most már értem!” Mi történt? Az intelligencia hányadosunk nőtt meg hirtelen?

Nem. Kijelentésben volt részünk, és a felismert igazság jelentőségteljessé vált számunkra, életünk részévé lett.

A Szentírás verse vagy versei gyakran olyanok, mint a naplementekor bezáruló virágszirmok. Ránézel a virágra és megcsodálsz, mert Isten csodálatos világának része, de sok szépség van még ott, amit nem láatsz. Reggel, amikor felkel a nap, a virág nyílni kezd a fény felé, és akkor megpillanthatod teljes pompájában a színeit és a szirmok minden részletét.

Ugyanígy rátekinthetünk a Szentírásra és tudjuk, hogy jó, mert Isten a szerzője, de nem vesszük észre a szépségeit és a részleteit. Amikor Isten megvilágosítására hagyatkozva elmélkedsz miközben az Igét, mint az „igazságosság napját” használod, fényénél kijelentést és szellemi látást nyersz, ami Teremtőd mélyebb megismerésére vezet, és olyan ismereteket közöl veled, amelyre megbízást kaptál. Emlékeztess magadat arra, hogy ilyen kijelentés megnyeréséért teljesen a Szent Szellemre kell hagyatkoznod! Ne támaszkodj a saját gondolataidra, megértésedre, intellektuális képességeidre!

Salamon király életének egyik epizódja mutatja be a kijelentés befogadásához szükséges helyes hozzáállást.

„És most URam, Istenem, te királlyá tetted szolgádat az én apám, Dávid után. De én még egészen fiatal vagyok, nem értek a kormányzáshoz. És a te szolgád választott néped között van, amely olyan nagy nép, hogy nem lehet számba venni; nem számlálható meg a sokasága miatt. Adj azért szolgádnak értelmes és bölcs (halló) szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget téve a jó és a rossz között, különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet?!” (1. Királyok 3,7-9)

Ugyanennek a résznek 3. verse mondja: „Salamon pedig szerette az Urat, és parancsolataiban járt.”

A folyamatos kijelentés tehát Isten Igéje iránti folyamatos engedelmességtől függ.

Úgy jövünk, mint szolgák, akik nem akarnak diktálni, hanem akik parancsra várnak.

Gyermeki lelkülettel jövünk az Úrhoz.

Istentől Jézus Krisztusban nyert új identitásunkat fel kell ismernünk.

Az elmélkedés megvalósítása a gyakorlatban

Hogyan kezdjem az elmélkedést?

Isten ismeri szükségleteinket, vannak elképzelései arra vonatkozólag, mit is szeretne nekünk megtanítani. Ezért hagyjuk, hogy Ő mutassa meg, melyik könyvvel, igeszakasszal kezdjük az elmélkedést. A leghatékonyabb módszer, ha rendszeresen, versről versre haladva elmélkedsz az Isten által neked mutatott könyv első részének első versétől kezdve.

Mennyi ideig elmélkedjem?

Addig elmélkedjél, ameddig képes vagy elfogadni valamit az Úrtól. Kezdetben tanácsos legalább 15 percet szánni az elmélkedésre. A legfontosabb, hogy fogj bele, aztán folytasd abban az ütemben, ahogyan Isten iránti éhséged és szomjúságod növekszik.

Mikor elmélkedsz...

Be kell mennünk Isten jelenlétébe, és le kell ülnünk az Úr elé, ahogyan Dávid tette. (2. Sámuel 7,18)

Legyen tiszta a szíved Isten előtt!

Adj időt Isten számára, hogy rámutathasson bármilyen bűnre az életedben, amit korábban még nem ismertél fel vagy nem vallottál be.

Forrás: Lídia Nemzetközi Imaközösség
(<http://www.lidiamakozosseg.hu>)